

Old Chum CUT PLUG.

OLD CHUM PLUG.

Engin töðkastegund hefir selt jafnljótt og fengid eins mikla almennings hylli...

Ritchie's MONTREAL.

DOMINION-LINAN seir farbrjef frá Íslandi til Winni-

fyrir fullorðna (yfir 12 ára) \$40 — unglings (5-12 —) \$20 — börn — (innan 5 —) \$14

Deir sem vilja senda fargjöld heim, geta afhent þau hr. ARNA FRIDRISSSYNI kaupm. í Wpg., eða Mr. JÓN ÓLAFSSYNI ritstj. í Wpg., eða Mr. FR. FRIDRISSSYNI kaupm í Glenboro, eða Mr. MAGN. BRYNSÓLFSSYNI málfutningsmanni í Cavalier, N. D.—Deir gefa vitir kenning fyrir peningunum...

Winnipeg, 17. September 1892. Sveinn Brynsólfsson umbodsmadr Dominion-linnunnar á Íslandi.

Mr. B. L. Baldwinson hefir skipu Canadastjórnarinnar til að fylgja fargjögum þessara linnu.

Athugið.

Pósturinn milli West Selkirk og Icelandic River fer frá Selkirk kl. 7 á hverjum þriðjudegismorgni og kemur til Icelandic River á miðviku-dagkvöld. Fer frá Icel. River á leið til Selkirk kl. 7 hvern fimtudegismorgun, og kemur til Selkirk á fimtudegskvöld.

Fargjöld verðr íð sama og áðr hefir verið. Upplýsingar viðvíkjandi futningi með póstvágunum frá og til Selkirk fast hjá

Geo. Dickinsson og Chr. Waterson sem flytj póstinn.

Kona þessi settist niðr á flötun stein fast upp við klettabeltið annars vegar við lækjar gilið; hún leit í kring um sig með eftirvæntingartilliti; og hún leit til himins með tárrotum þenarægum og hrygðarandvörp stiga upp frá brjósti heunar.

„Af hverju ertu að gráta, Helga mín? Mig tekur sárt til þín; það er eins og ég velti að fara að gráta líka.“

„Og ekki af svo sem þínu; mér þótti svo fyrir að ég gat ekki setið fyrir stólkunum eins og þú situr fyrir drengjunum.“

„Já, það er nú heldr ekki rétt, Helga mín, ef á að fara eftir vitnunum; við vitum það öll að þú ert bezt að þér; ég veit að þú hefir oft hjálpað mér og því er mér svo vel við þig. En kærðu þig ekki, mér þykir eins vænt um þig fyrir því; ég skal ætíð vera vinur þinn, ef þú hættir að skæla.“

„Ég skal hætta að skæla; þú ert góðr drengur.“

Síðan þetta vildi til, voru lífinn sínum ár. Þau höfðu endrýjað þeskubætið og unnust nú hugastum; en fadir Jóns var lang-ríkasti bóndinn í allri sveitinni og stóð fremstr að öllum mannvörðingum, hann átti sæti við altarishornið hægramegin og hafði verið meðhjálpari í mörgr ár; hann hafði sent son sinn á skóla um tvo vetr, jafnvel þó hann áltíki skólalærdóm ekki sem hollastan fyrir ina uppaxandi kynslóð; það var allr kjarninn farin úr lærdómi, síðan galdranám af lagðist. Hann áleit að sáemundur fróði hefði verið sá eini lærdómsmaðr, er nokkru sínni hefði verið til á Íslandi; hann síndi fram á það með gildum rökum, að hann hefði sparað sér tvo vinnumann með því að láta djöfulinn bera á tóni og gera aðra stritvinnu, og þar að auki hefði það tafði fyrir fjanda svo hann gat ekki verið að gera illt á meðan hann var að þjóna Sæmundi.

Hann varð hálvondr þegar einhver vin hans sagði honum, að eitthvað mundi hefja í því að samdráttur væri milli Helgu og Jóns, hann kallaði Jón fyrir sig og lét hann meðganga sína yfirsjón; hann kvaðst gera Jón arfausa, ef hann sá svírti sett sá með öðru eins; það var óþætlanleg skömm, að hann skyldi vera borinn saman við hyskið í Koti, er ekki átti eitt hundráð í fasteign og lá rétt við hreppinn.

Jón var hlýðinn sonr, hann hafði aldrei ord við föðr sinn, hann rísi að það var þýðingarlaust að ætla vissi að hann gælt ekki oftr, og það þótti henni sárast að fátæktin skyldi verða meðal í hendi prestsins til að verpa um koll einni af þennar sælustu vonum; en þó hlaut það að vera samkvæmt kröfum tímans, þó henni væri það torskilið. Stólkurnar voru henni undrgóðar; þær höfðu látið í ljósi þá skoðun að hún mundi sitja fyrir þeim, því hún væri bezt að sér. Henni féll þetta undr þungt, þó það hlýti að vera rétt; og hún fór upp á bæinn á prestsetrinu, settist niðr í eitt sundið og fór að gráta. Ó hvað það var sætt, að geta grátið þar í einrómi, að geta utaustið tilfinningum sínum með brennandi tárnum; hún tók ekkert eftir því, að Jón litli frá Hóli — svo viljum vér kalla þittinn oss til hæðarauka, en ekki af því að það sé hans rétta nafn — kom til hennar og sagði undr-bliðlega: „Af hverju ertu að gráta, Helga mín? Mig tekur sárt til þín; það er eins og ég velti að fara að gráta líka.“

ar linur með vini sínum og bað hana að finna sig á þessum stað; Helgu. Hún var klædd í bláhvítavörðandi mál við hana að ræða. Þau höfðu oft fundist á þessum stað undir þessum sama kletti höfðu þau margsinis oft talað um ástur. Það var líka sagt, að margar persónur hefðu eytt sínum sælustu lífstundum í þessum hvammi; að litli lekinn hefði jafnt og stöðugt hlegið að þeim, en samt var öllum elskendum vel við lækinn, því þó hann væri til með að hlæja að inum helgustu tilfinningum, er kviknað geta í dauðlegu hjarta, þá sagði hann aldrei eftir, hann var kaldr eins og klettinn og þagmælskr sem nóttin.

Helga tók bréfið úr vasa sínum og las það upp aftur og aftur; hvað gat það verið, er svo mikilværandi gat verið? Að ríki maðrinn hefði fengið vitneskju um samdráttur þeirra? Hún vissi að hann hataði alla fátæklinga; hún hafði tekið eftir því að hann hafði gefið henni lit auga þegar þau sáu á mannámótum. Hún var sannfærð um að hann mundi vera ráðahagnum mótfallinn, en Jón hafði sagt henni, að hann vildi heldr deyja en lifa fyrir utan hana, og þá var ekki óhugsandi að fadirinn kynni að láta að ordum sonarins, og að alt lagðist með tímanum. Hún hafði lagt það ráð, að þau skyldu biðja til guðs oft og íðulega, að ríki maðrinn mætti komast til sanuleikans viðurkenningar og læra að þekkja sína andlegu nekt, og hætta að hata þá, sem fátækir væru, að hann lærði að skóða þá sem sín skilgetin systkin, er hann ætti að hjálpa af yfstrustu kröftum; þau skyldu vel þá, sem allir vissu, er til mannsins þektu, að hann var harðsvífræðr maður, samvizkulaus og ágengr í viðskiftum við fátæklinga. Hún lagði þetta niðr fyrir sér í huganum; hún hugsaði um allar þær sælustundir, er hún hafði lifað í samfélagi við elskhuga sínn, og hvað lífið yrði óviðjafnanlega kalt og vonarlaust fyrir utan hann. Tárin streymdu niðr vanga hennar, hún fórnadi höndum til himins og bað um styrk og þolinmæði íðr í Koti, er ekki átti eitt hundráð í fasteign og lá rétt við hreppinn.

Jón var hlýðinn sonr, hann hafði aldrei ord við föðr sinn, hann rísi að það var þýðingarlaust að ætla vissi að hann gælt ekki oftr, og það þótti henni sárast að fátæktin skyldi verða meðal í hendi prestsins til að verpa um koll einni af þennar sælustu vonum; en þó hlaut það að vera samkvæmt kröfum tímans, þó henni væri það torskilið. Stólkurnar voru henni undrgóðar; þær höfðu látið í ljósi þá skoðun að hún mundi sitja fyrir þeim, því hún væri bezt að sér. Henni féll þetta undr þungt, þó það hlýti að vera rétt; og hún fór upp á bæinn á prestsetrinu, settist niðr í eitt sundið og fór að gráta. Ó hvað það var sætt, að geta grátið þar í einrómi, að geta utaustið tilfinningum sínum með brennandi tárnum; hún tók ekkert eftir því, að Jón litli frá Hóli — svo viljum vér kalla þittinn oss til hæðarauka, en ekki af því að það sé hans rétta nafn — kom til hennar og sagði undr-bliðlega: „Af hverju ertu að gráta, Helga mín? Mig tekur sárt til þín; það er eins og ég velti að fara að gráta líka.“

um aðra eins fegðr í mannsmynd. Þessi yndislega kona gekk til Helgu. Hún var klædd í bláhvítavörðandi mál við hana að ræða. Þau höfðu oft fundist á þessum stað undir þessum sama kletti höfðu þau margsinis oft talað um ástur. Það var líka sagt, að margar persónur hefðu eytt sínum sælustu lífstundum í þessum hvammi; að litli lekinn hefði jafnt og stöðugt hlegið að þeim, en samt var öllum elskendum vel við lækinn, því þó hann væri til með að hlæja að inum helgustu tilfinningum, er kviknað geta í dauðlegu hjarta, þá sagði hann aldrei eftir, hann var kaldr eins og klettinn og þagmælskr sem nóttin.

„EL PADRE“ PINS.

Hefurðu reynt „CABLE EXTRA“ VINDLA?

Alkunnna Merking „MUNGO“ „KICKER“ „CABLE.“

Er hvervetna víðrænd að vera í öllu tilliti betri en allr aðrar töðkastegundir. In stórkostlega sala þessarar töðkastegundar sannar betur gæði hennar og álit en nokkuð annað, því þrátt fyrir það þótt vér höfum um hundráð taltuga og fimm kepplnauts, eykst þó sálan stöðugt. Þetta meðir með brúkun þessa töðkastbetren nokkuð annað. Verð bium ekki til öðra vindla.

S. DAVIS & SONS MONTREAL. Mesta og besta vindlagerdhus í Canada.

„EL PADRE“ Reina Victoria.

Vjer lifom á framfara öld. AUGNAD VORT ERU UMBETUR! Og ekki aftrtor.

CABLE EXTRA er sérstaklega góð og vér leyfum oss að meylast til þess, að töðkastmenn reynd hana svo þeir geti sannfærst um að framburður vor er sanmur.

S. DAVIS & SONS. No. 14

180 Jafet í föður-leit.

„að skilja Flotu litlu eftir; hún var aldrei ætíð til að dansa á streng.“ „Það gleðr mig að heyra þig tala svo, Jafet; því að mér býr sama tilfinning í brjósti. Þjóðum henni að slá í félageskap með okkr og láta eitt yfir okkr þrjú ganga.“ „Þú ertu nú líklega engin glæsi-kjör.“ „Sagði ég brossandi; „en látum svo vera; það er þó betra en að fara að því.“ „En hvernig eigum við að fara að því?“ „Já, það verðr nú vandinn; en það verðr nægt tími til að hugsa um það þegar við förum úr slatið.“ „Ég hef skilið á Melkior að við setum að leggja af stað hédan eftir fía daga.“ „Hvað eigum við nú að fara að leggja á gjörva hönd, Jafet?“ „Og—það verðr nú—ekkert nýnæmi fyrir okkr. Við eigum að lækna alla sjúkðóma undir sólinni. Á morgun byrjum við að húa til lyfjakúlur, svo að við getum ímyndað okkr að við séum komnir til Mr. Cophagusar aftir.“ „Jæja, ég hugsa við sínum eitthvað að skemta okkr við; en ég vona að Melkior láti mig ekki sjálfan taka inn lyfn okk-

181 Jafet í föður-leit.

ar, til að sanna gæði þeirra — því að það yrði ekkert spaug.“ „Nei, nei. Til þess er Nimm haför. Til hvers annars ætti fíflid að vera?“ „Næstu viku vorum við að lyfjagerð; bjuggum við til lyfjakúlur og fyltum með þeim okkur af ýmsi stærð og límdum annarra miða á þær. Einnig fyltum við föskur og glöð með ýmsum blöndum, nóst af spiritus, og bundum við vandlega yfir tappa og gengum snyrtilega frá. En þess gettum við, að hafa engin sk á sen efni í þeim.“ „Þegar alt var tilbúið, lagðum við af stað með Melkior og Nimm, en skildum Jumbo og Flotu eftir heima. Melkior bjóst nú sama bönungi sem hann hafði verið í þegar við hittum hann fyrst; breyttist hann svo í útliti, að hann sýndist sextager maðr að minsta kosti. Við vorum nú fötsgangandi, höfum fátáð vorn í böglum, og þar hver sínn, nema hvað Nimm hafði meira; því að hann var klyfjadr eins og áburðarhestr, og kvartaði oft og spurði, hvort við gætum ekki borið dálítið af þessu með sér.“

182 Jafet í föður-leit.

lengra en sólin og hraðara en halastjarna. Hann hefir heimstótt öll hnatarins lönd. Hann hefir reykt friðar-pípu með Indíanum í Norðr-Ameríku; — hann hefir farið á dýraveiðar með Araukum í suðurlöndum — hann hefir þeyt á villihestum yfir Mexico-sléttur — hann hefir notið nefi við Eskimóða og etið með teinum með Kinverjum, veifað reikelsiskeri með Hindóum og sett nýtt nef á inn mikla Cham í Tartarlandi. Hann hefir heimstótt hirðir allra lyðdrottina í norðr-álfu; dansað á is á Neva-fljóti með Rússum — stýrt mazuða með Pólverjum — stigið valz með Þjóðverjum — dansað tarantóla með Ítalum, fandango með Spánverjum, Hallingjadans með Norðmönnum, quadrille með Frökkum. Hann hefir rannsakað sérhverum nám í alheiminum, gengið um hverja borg og bæ á meginlandinu, skoðað hvert fjall í heimi, stigið upp á Mont Blanc, gengið niðr hliðar Andes-fjalla og hlaupið upp Pýr-nea-fjöllin. Hann hefir farið ofan í sérvert eldfjall á hnettinum, stigið niðr í Vesúvína, en spýtt upp aftur úr Strombóli. Hann hefir lifað meira en þúsund ár, og er þó enn í heilum blómum. Hundráð og fjórta sinnum hefir hann felt teinar og á hann

177 Jafet í föður-leit.

engla ferir á að hverfa aftir til síns fyrra sælu-standa, — lífið hér skyldi verða eins konar pilgrimsföðr, svo þeim gæst kostur á að áylna sér fyrirgefning og ná aftir sínni fyrri stöðu á himnum. Það fæðist ekkert barn svo, að ekki fari í það sál einhverrs fallins engils til að vinna að endrönsun sinni. Morgun tekt það; morgun tekt það ekki, og þá verða þeir inir sömu að byrja aftir á ný; því að andi, sem eitt sinn er skapaðr, er ódauðlegur og getr eigi glatað; og inn almáttugi guð er einisker kærleikr og jafnan fús að fyrirgefna.“ „Þú heldr þá ekki að það sé neit alíkt til sem eilíf fyrirðeming?“ „Eilíf—nei. Hegning er til, en ekki eilíf. Þegar hersveitir englanna féllu, þá voru sumir ekki eins þverbrotnir eins og aðrir; þeir fengu fljótt aftir sína fyrri stöðu; þeir hafa verið kvaddir heim aftir til himna, eins og börn, sem fyrirgefðir er eftir lítilvægan reynslu ága. Aftir eru aðrir, sem frá barnsku sjna, hve slæmt er náttúra-upplag þeirra, og þeir verða að fara margar pilgrimsferðir gegn um þessa jarðnesku tilveru áðr en þeir geta hreinsast. Þetta er í sjálfa sér hegning. Hvort þeirra biðr